

A fonák helyzet

„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógákban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget. Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába.” (Mt 9,35–38)

Ismerek egy idős embert, akinek a lakásában minden fordítva van: a szőnyeg, az ágyterítő, a díszpárnák. Szerény nyugdíjából nem tudja eltartani magát, albérlőket fogad, nyilván innen is a fokozott kímélet.

Egy takarítás alkalmával az albérlője gondolt egy merészet és nagyot, és a szőnyeget eredeti állapotára, a színére helyezte vissza. Megdöbbsent azon, hogy egyszerre milyen élénk lett a szoba. S ha már elkezdte a „rendbontást”, hát tökélyre vitte: sorra forgatta át a párnákat s az ágyterítőt. Mintha nem is ugyanabban a szobában lett volna! A korábbi megfakult összevisszaságból minta lett, a színek életre keltek, értelme, rendje lett a dolgoknak. Más világba került.

Erről a más világról beszél Jézus. A bennünket körülvevő valóság Fukar Öregura azt a jézusi mondatot, hogy az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába, *a visszájára fordítja*. Élet-s munkakedvünket megerősítve hirdeti: az aratnivaló *keves*, viszont *a munkás túl sok*, kérjétek az aratás urát, *ne* küldjön munkásokat az aratásába! Vagy ha már mindenképpen küldhetnékje van, semmi esetre se kínáljon öreget, különösen ne nőt, a külföldi pedig törvényekkel kitiltva... Talán a még meg nem nősült hazai, értelmiségi fiatalembernek kijuthat egy szűk mezsgye a munkamezőn.

De sokak mélyítik el bennünk ezt a gyötrelmes „*felesleges ember*” *élményt*. Fiatalok és középkorúak találgatják tétlenül, mire vannak ebben a világban, miből tartják el magukat s családjukat. S akármilyen alacsonyra taksálja őket a munkaerőpiac, kénytelenek elfogadni a minősítést, mert nagyon szoros a verseny, s elhiszik, hogy annyit érnek, amennyit a munkájukért fizetnek. Mára már néptömegek életformája az aratáson kívülrekedtség. Valljuk meg, a munkátlanságnál nincs rosszabb tanácsadó, önértékelési zavart okoz, neurotizál vagy függőségbe hajszol. Ha van erőnk lázadni, ez akár az Ég ellen is fordíthat: Uram, nincs kenyerem, nincs munkám, ne csökkentsd esélyeimet azzal, hogy munkaerőhiányról beszélsz! Még szerencse, hogy csak kevesek hallják meg ezt.

A világ üzenete mára már mintha behallatszódná az egyház falain belülre is. Tudunk már *egyházi munkanélküliségről*.

Viszont az a gondolkodásmód, ami a visszájára fordítja a jézusi mondatot, az egyben letakarja az előzményt, a szövegösszefüggést, a lényegét, ami nem kevesebb, mint a Krisztus-követő életprogram. Mert az látja kevésnek az aratást, *aki nem járja be a városokat és a falvakat, aki nem tanít a zsinagógákban, aki nem hirdeti a mennyek országának evangéliumát, aki nem gyógyít mindenféle betegséget és erőtlenséget, aki nem látja meg a sokaságot, azt, amelyik olyan elgyötört, mint a pásztor nélkül való nyáj, az mondja csak, hogy az aratnivaló kevés, de a munkás sok.*

De az a jézusi lelkület, amelyik veszi a fáradságot és bejárja a falvakat – nem turistaként, hanem – tanítva, hirdetve, gyógyítva és meglátja a sokaságot, az ugyanúgy, mint Jézus, mindezeket végigcsinálva kérlelni kezdi segítőt: *kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat!*

Ahhoz, hogy ne legyünk a fonák helyzet foglyai, a nagy lödörgők, akik csak tengünk-lengünk, mert nincs nagypénzes állásunk, munkánk, feladatunk, a küldetés szót pedig nem ismerjük, szükségünk van egy gondolati nagytakarításra. Lélekjelenlétre, hogy a színéről lássuk azt a másik világot, az Isten országát, ami közöttünk van.

Annak ellenére, amit olyan nagy hangon hirdetnek, érvényes az Ige: *Isten ma is hív fiatalokat, öregeket, nőket és gyerekeket a bizonyágtételre, hogy beszéljünk a világ színéről, a mennyek országáról!* A „bejárás” ránk nézve is érvényes, és az nem a biztonságos otthon ülés, hanem olyan életút, ami küzdelem, fáradság, kaland, és szépség: lélekben és kilométerekben megtett zarándoklat, ami fontosnak tartja a szent helyek és alkalmak megkeresését. De a szentség világát érvényessé éppen azzal teszi, hogy nem kerüli meg, hanem *érintésközelbe merészkedik a gyengeséggel, az erőtlenséggel.* Mert parancsba kapta: *ti erősek, tartoztok hordozni az erőtlenek erőtlenségeit.* A munkamező egyik szelete a mások betegségének, nyomorúságának terhe.

Ne hallgassunk e világ Fukar Öregurára, aki a visszájára torzítja az Üzenetet! Nem vagyunk felesleges emberek, soha nem késő beállni aratónak. Jézus olyan gazdáról beszél, aki még az utolsó órában is felfogad munkásokat, és azokat is tisztességgel megfizeti. (Mt 20,1–16) Megadathat nekünk is az a kegyelem, hogy egy küzdelmekkel teli, izgalmas életút után nem azt kérdezzük, minek is születünk e világra, hanem hálás beismerői leszünk annak, hogy több jó történt velünk, mint amennyit megérdemeltünk. Megtanultuk a kevéssel is beérni, mégis nem pénzben, de emberi kapcsolatokban voltunk gazdagok, mert Isten munkamezején *nem szoktak magányosan aratni!* (Csak a fonák helyzetek létrehozói sajátítanak ki munkamezőket, és aratnak kizárólag maguknak!) Amikor pedig egy dolgos élet után az erőnk fogyóban van, de nem úgy az aratnivaló, mi sem tudunk mást tenni, mint továbbadni az „eredeti” jézusi biztatást: *kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába.*